

Последното възклицание

Беше горещ есенен ден през знаменития двадесет и четвърти век, часът беше осем сутринта и слънцето вече мъждукаше в небето. Даниел отчаяно се сви в леглото си, събуден от звъненето на будилника, което толкова рано му прозвуча като някакво демонично кречетало. Младежът се размърда и с нежелание се дотътри до банята. След броени минути той вече четеше новините на кухненската станция на компютъра си, когато от 3D принтера изскочиха двете филийки от захар, протеин и белтъци, все още топли, с лек металически аромат и приятен ягодов вкус. Когато забеляза колко е часът, Даниел побърза да се облече – днес нямаше нужда от дрехи от охлаждаща материя, вече беше септември и температурите бяха по-поносими, рядко надхвърляха 310 Келвина. Младият мъж почти прелетя по стълбите, но успя да стигне до метрото на приземния етаж навреме.

Всичко започна през средата на 21. век, когато запасите от изкопаеми горива бяха на привършване и проблемът с климата изглеждаше, все едно скоро щеше да се реши сам. През 2040 изтече мирният договор между Русия и Щатите за притежание на Антарктика, последния запазен резерв петрол, а и иронично – най-големия, неизчерпан и до днес. Бързото му използване, десетки пъти по-голямо от предишното, от всички заводи и корпорации по света, опитващи се да се възползват от привидно несвършващия извор на гориво, доведе до, меко казано, *очаквани*, последици на планетата.

След края на лекциите Даниел, все още неразсънил се, отиде до близкото кафене и си поръча гореща чаша горчивина, която побърза да изгълта още преди да седне и разгърне компютъра си. На масата до него стояха двама мъже на средна възраст, може би приближаващи седемдесетте, и той успя да дочуе част от разговора им. Първият, с широко, червено лице, ругаеше времето навън: „Това вече не е нормално – избухна той – не е било такава жегга септември месец”. „Нищо работа – изсмя се другият, добре облечен и с вратовръзка, но видимо изморен, с няколко бели косъма,- това са глупости, и преди е било горещо, ама на никого не му е пукало. Затоплянето е под два градуса на век, нищо работа. Докато стане сериозно, вече някой ще е измислил решение.”

За всеки градус тонове, тонове лед се топяха всеки ден, изливаха се в океаните, а водата преливаше и преливаше. Първо Англия, после много други. Водата се покачваше всеки ден и трябваше да строим все по-високо и по-високо. Скоро градовете бяха на няколко етажа. Така са и сега, след като построихме бариерите около сушата. Но и тогава продължихме този бич за природата, замърсяването. От комините на заводите се издига пушек, натрупва се над градовете и ни трови. Земята е парник, а ние сме паразитите.

Мазна мараня се носеше над долните улици, по които Даниел минаваше. Той забеляза, че се заоблачава, и побърза – този път бе избрал да се разходи пеша по пътя – малко хора вече го правеха, просто нямаше смисъл. Трябваше да мине през аптеката, за да вземе месечната си доза лекарства за хрема и кашлица – все по-често срещани алергични реакции към прашния въздух. Хапчетата бяха от малкото неща, които човек не можеше да принтира вкъщи – забраната беше наложена след разрастването на проблема със злоупотребата. След като излезе от магазина, той побърза да ги изпие с лека усмивка. След броени секунди усети ефекта им в тялото си – беше плацебо, разбира се, истинският ефект не можеше да бъде почувстван. Стана му по-добре, горната част на тялото му сякаш стана по-лека, като памук, но краката му натежаха, сякаш пропити с вода. Той бавно се затътри към общежитието.

Наркоманията беше едно от малкото неща, все още носещи краткотрайно щастие в тези изпълнени с депресия времена. Технологиите, чието развитие постепенно се забави през 21. век, вече не носеха удоволствие на презадоволените от тях граждани, а просто ги отегчаваха. Когато имаш всичко, нямаш нищо. В това се бяха уверили отдавна.

Даниел замислено вечеряше пред прозореца. Кафяви капки дъжд барабаняха по перваза. Цял ден нещо го глождеше, някаква мисъл, която от доста време се опитваше да скрие в дълбините на ума си. Имаше ли нещо смисъл в действителност? Накъде се бяхме запътили? Какъв смисъл имаше той? Какъв смисъл имаше всичко? Не беше единственият, който се чувстваше така. Хората бяха станали тъжни и изолирани, просто се носеха из града, всеки погълнат от себе си, от собствените си неща. Имаха ли тези неща смисъл? Студентът не беше тъжен по природа, отчаянието му бе чуждо, но животът го направи циник. Имаше ли смисъл животът без щастие и бъдеще? Миналото носеше болка по това, което беше прахосано, сегашното беше кухо и лишено от смисъл, а бъдещето не вещаеше

нищо. Младият мъж отвори прозореца и се покачи на перваза, оглеждайки небето, града, потънал в мрак, и земята под него. Въздухът беше прохладен, за първи път от много време. Долу нагретите бетонни плочи на улиците излъчваха жегата и неприятна миризма. Изведнъж му хрумна нещо и погледна надолу. „Има ли смисъл” – зачуди се отново той. Усети хладината в сърцето си и се изпълни със спокойствие. Реши да погледне за последен път небето, за последен път, и тогава я видя, мимолетно видение – луната. Месечината бе изгряла за първи път от години (или навярно просто вече никой не и обръщаше внимание). Тогава той се осъзна и прошепна на глас: ”Все още има надежда” – от лявото му око потече солена сълза – никога няма да е късно”. Изпълни се с гняв и надежда и изкрещя над пустите улици: „Никога няма да е късно, стига да не се откажем” – гласът му отекна из тишината. Не знаеше дали някой го чу, но се почувства истински щастлив за първи път. Тази вечер той спечели срещу най-страшния враг – себе си. Легна си и веднага заспа.

Все още не е късно и никога няма да е. Животът не е фантастичен разказ, тук няма злодеи, освен самите нас. Щастливият край няма да дойде сам, трябва сами да се борим за него. Не бива да допускаме фатални грешки и да разчитаме на бъдещето да ги поправи. Отчаянието не носи нищо добро. „Никога не е късно” – репликата откънтяваше в заспалия град, под загадъчния лик на луната.

Ангел Тютюнджиев